

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1729/2569

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 216

ย่อ / หลักกฎหมาย

ที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยกระทำความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตามโดยใช้อาวุธหรือไม่นั้น เห็นว่า จำเลยเขียนฎีกาด้วยตนเอง ขอให้ศาลฎีกา วินิจฉัยในข้อเท็จจริงตามคำเบิกความของผู้เสียหายทั้งสามอีกครั้งหนึ่งว่า จำเลยได้กระทำความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตามโดยใช้อาวุธตามคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ภาค 4 หรือไม่ แต่ตามฎีกาจำเลยดังกล่าวกลับมิได้โต้แย้งว่าคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 ได้วินิจฉัยพยานหลักฐานไม่ชอบด้วยเหตุผลหรือคลาดเคลื่อนต่อพยานหลักฐานในส่วนใด และเมื่อได้พิจารณา ในเนื้อหาตามฎีกาจำเลยแล้วก็ไม่พอแสดงให้เห็นได้บ้างว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 4 จะวินิจฉัยคดีหรือข้อเท็จจริงผิดพลาดอย่างไร หากแต่มีลักษณะเป็นเพียงการคัดลอกคำเบิกความพยานโจทก์ทั้งสามมากล่าวซ้ำ ถือเป็นฎีกา ที่ไม่ชัดแจ้งและไม่ชอบตาม ป.วิ.อ. มาตรา 216 วรรคหนึ่ง ที่ศาลชั้นต้นรับฎีกาของจำเลยในข้อนี้มานั้น จึงไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 279, 283 ทวิ, 317 จำเลยให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยานโจทก์ จำเลยขอถอนคำให้การเดิม และให้การใหม่เป็นรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่, 279 วรรคสาม, 283 ทวิ วรรคสอง, 317 วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร จำคุกกระทงละ 5 ปี รวม 2 กระทง เป็นจำคุก 10 ปี ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตามโดยใช้อาวุธ ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยชู้เชียวด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ และฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตามโดยใช้อาวุธ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 รวม 3 กระทง จำคุกกระทงละตลอดชีวิต จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร จำคุกกระทงละ 2 ปี 6 เดือน รวม 2 กระทง เป็นจำคุก 4 ปี 12 เดือน ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตามโดยใช้อาวุธ จำคุกกระทงละ 25 ปี รวม 3 กระทง เป็นจำคุก 75 ปี แต่เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว คงจำคุก 50 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า สำหรับความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคสาม เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุกจำเลยกระหนละไม่เกินห้าปี ความผิดฐานนี้จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยกระทำความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตามโดยใช้อาวุธหรือไม่เห็น จำเลยเขียนฎีกาด้วยตนเองขอให้ศาลฎีกาวินิจฉัยในข้อเท็จจริงตามคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 1 ผู้เสียหายที่ 2 และผู้เสียหายที่ 3 อีกครั้งหนึ่งว่า จำเลยได้กระทำความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตามโดยใช้อาวุธตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 หรือไม่ แต่ตามฎีกาจำเลยดังกล่าวกลับมิได้โต้แย้งว่าคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 ได้วินิจฉัยพยานหลักฐานไม่ชอบด้วยเหตุผลหรือคลาดเคลื่อนต่อพยานหลักฐานในส่วนใดและเมื่อได้พิจารณาในเนื้อหาตามฎีกาจำเลยแล้วก็ไม่พอแสดงให้เห็นได้บ้างว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 4 จะวินิจฉัยคดีหรือข้อเท็จจริงผิดพลาดอย่างไร หากแต่มีลักษณะเป็นเพียงการคัดลอกคำเบิกความพยานโจทก์ทั้งสามมากล่าวซ้ำ ถือเป็นฎีกาที่ไม่ขัดแย้งและไม่ชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 216 วรรคหนึ่ง ที่ศาลชั้นต้นรับฎีกาของจำเลยข้อนี้มานั้น จึงไม่ชอบศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนที่จำเลยฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาในความผิดฐานดังกล่าว เห็นว่าศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตามโดยใช้อาวุธ จำคุกกระหนละตลอดชีวิต เป็นการลงโทษตามที่กฎหมายกำหนดซึ่งมีสถานเดียว และยังลดโทษให้อีกกระหนละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ซึ่งเป็นการลดโทษขั้นสูงสุดตามกฎหมายแล้ว ศาลฎีกาจึงไม่อาจลงโทษจำเลยสถานเบากว่านี้ได้อีก ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษามานั้นศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน.

องค์คณะ

นิรติ์ พุกาญจนานนท์ · ปิยะวรรณ สุประดิษฐ์ ณ อยู่ธยา · ณัฐพงศ์ ฐานานันตพิงค์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1729/2569>